

รัฐลิเบีย

(State of Libya)

เมืองหลวง ตริโปลี

ที่ตั้ง ตอนเหนือสุดของทวีปแอฟริกาบนชายฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ตั้งอยู่ระหว่างตูนิเซียและแอลจีเรีย กับอียิปต์ ละติจูดที่ 25.0 องศาเหนือ ลองจิจูดที่ 17.00 องศาตะวันออก มีพื้นที่ 1,759,540 ตร.กม. ใหญ่เป็นอันดับ 18 ของโลก มีชายแดนทางบกยาว 4,339 กม. และมีชายฝั่งยาว 1,770 กม.

อาณาเขต

ทิศเหนือ	ติดกับทะเลเมดิเตอร์เรเนียน (1,770 กม.)
ทิศตะวันออก	ติดกับอียิปต์ (1,115 กม.)
ทิศใต้	ติดกับไนเจอร์ (342 กม.) ชาด (1,050 กม.) และซูดาน (382 กม.)
ทิศตะวันตก	ติดกับตูนิเซีย (461 กม.) และแอลจีเรีย (989 กม.)

ภูมิประเทศ ส่วนใหญ่เป็นพื้นที่แห้งแล้ง และเป็นลอนเนินขนาดเล็ก บางส่วนเป็นพื้นที่ราบสูง

ภูมิอากาศ แห้งแล้งแบบทะเลทราย อุณหภูมิเฉลี่ย 20-30 องศาเซลเซียส ทางตอนเหนือตามแนวชายฝั่งมีอากาศเย็นคล้ายคลึงกับภูมิภาคแถบทะเลเมดิเตอร์เรเนียน บริเวณตอนกลางมีอากาศร้อนแบบทะเลทราย

ประชากร 6,890,535 คน (ก.ค.2563)

รายละเอียดประชากร แบ่งเป็นชาวเบอร์เบอร์และอาหรับ 97% และอื่น ๆ 3% (กรีก มอลตา อิตาลี อียิปต์ ปากีสถาน ตุรกี อินเดีย และตูนิเซีย) อัตราส่วนประชากรจำแนกตามอายุ : วัยเด็ก (0-14 ปี) 33.65% วัยรุ่นถึงวัยกลางคน (15-64 ปี) 62.3% วัยชรา (65 ปีขึ้นไป) 4.04% อายุขัยเฉลี่ยของประชากรโดยรวมประมาณ 76.7 ปี อายุขัยเฉลี่ยเพศชายประมาณ 74.4 ปี อายุขัยเฉลี่ยเพศหญิงประมาณ 79.1 ปี อัตราการเกิด 23 คนต่อประชากร 1,000 คน อัตราการตาย 3.5 คนต่อประชากร 1,000 คน อัตราการเพิ่มของประชากร 1.94%

ศาสนา อิสลาม (ซุนนี) 96.6% คริสต์ 2.7% พุทธ 0.3% ไม่ระบุ 0.2% และอื่น ๆ 0.2% (เช่น ฮินดู ยิว และศาสนาพื้นบ้าน)

ภาษา ภาษาอาหรับเป็นภาษาราชการ แต่ก็มีประชากรตามเมืองใหญ่ที่สามารถสื่อสารภาษาต่างประเทศได้ เช่น อิตาลี และอังกฤษ นอกจากนี้ ยังมีภาษาของชาวเบอร์เบอร์ (Nafusi, Ghadamis, Suknah, Awjilah และ Tamasheq)

การศึกษา อัตราการรู้หนังสือ 91% (ปี 2558)

การก่อตั้งประเทศ ลิเบียอยู่ภายใต้การปกครองของต่างชาติมาอย่างต่อเนื่อง โดยเคยอยู่ภายใต้อาณาจักรกรีก โรมัน ไบแซนไทน์ ออตโตมัน และตั้งแต่ปี 2454 ลิเบียอยู่ภายใต้การปกครองของอิตาลี จนกระทั่งเมื่อ 21 พ.ย.2492 สมัชชาสหประชาชาติมีข้อมติให้ลิเบียได้รับเอกราชจากอิตาลี ทั้งนี้ ชัยยิด อิดริส อัลมะฮ์ดี อัชชะนุซี เจ้าผู้ครองแคว้น Cyrenaica ซึ่งเป็นผู้นำการต่อต้านการปกครองของอิตาลีระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 และเป็นผู้นำในการเจรจาลำดับไปสู่การประกาศเอกราชเมื่อ 24 ธ.ค.2494 ได้รับการสนับสนุนจาก สหราชอาณาจักรให้สถาปนาพระองค์ขึ้นเป็นสมเด็จพระราชาธิบดีอิดริสที่ 1 กษัตริย์พระองค์แรกแห่งสหราชอาณาจักร ลิเบีย (ประกอบด้วย Cyrenaica Tripolitania และ Fezzan) โดยมีตรีโปลีเป็นเมืองหลวง จนกระทั่งกลุ่มนายทหารที่นำโดย พ.อ.มูอัมมาร์ กัดดาฟี (มูอัมมาร์ ก็อชชาฟี) ทำการรัฐประหารยึดอำนาจจากสมเด็จพระราชาธิบดีอิดริส ขณะที่ทรงอยู่ระหว่างการเข้ารับการถวายการรักษาพระองค์ที่ตุรกี เมื่อ 1 ก.ย.2512 และเปลี่ยนแปลงประเทศเป็นสาธารณรัฐ จนกระทั่งในปี 2553 เกิดกระแสการเรียกร้องประชาธิปไตยในประเทศกลุ่มอาหรับ (Arab spring) เริ่มต้นขึ้นในตูนิเซีย มีการเรียกร้องประชาธิปไตยในเมืองต่าง ๆ ของลิเบียเมื่อปี 2554 ซึ่ง พ.อ.กัสดาฟี ใช้การปราบปรามอย่างรุนแรงจนขยายวงกว้างเป็นกระแสต่อต้านและเป็นสงครามกลางเมือง และมีการแทรกแซงจาก

North Atlantic Treaty Organization (NATO) ที่สนับสนุนกลุ่มกบฏ จนสามารถโค่นล้มรัฐบาลของ พ.อ.กัตดาฟี ได้เมื่อ 23 ต.ค.2554 ซึ่งต่อมากำหนดให้เป็นวันชาติของลิเบีย

วันชาติ 23 ต.ค. (ซึ่งเป็นวันปลดแอกจาก พ.อ.มูอัมมาร์ กัตดาฟี เมื่อปี 2554)

การเมือง ลิเบียประสบปัญหาแตกแยกทางการเมือง และการแย่งชิงอำนาจทางการเมืองและผลประโยชน์ด้านน้ำมัน นับตั้งแต่การโค่นล้ม พ.อ.กัตดาฟี เมื่อปี 2554 โดยลิเบียแบ่งเป็นสองฝ่ายที่สำคัญ คือ ฝ่ายรัฐบาลลิเบีย (Government of National Accord-GNA) ที่สหประชาชาติให้การรับรอง ของ นรม. Fayed Sarraj และฝ่าย Libyan National Army (LNA) ของจอมพล Khalifa Haftar โดยสถานการณ์ความขัดแย้งทวีความรุนแรงขึ้นหลังจากจอมพล Haftar เคลื่อนกำลังจากฐานที่มั่นทางตะวันออกมาบุกโจมตีเพื่อจะยึดกรุงตริโปลีจากฝ่าย GNA ตั้งแต่ 4 เม.ย.2562 ทั้งสองฝ่ายลงนามในข้อตกลงหยุดยิงที่เจนีวา สวิตเซอร์แลนด์ เมื่อ 23 ต.ค.2563 และปัจจุบันอยู่ในระหว่างกระบวนการแก้ไขปัญหาทางการเมืองและเตรียมจัดการเลือกตั้งของลิเบีย

ฝ่ายบริหาร : นรม.Fayed Sarraj ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งประธานสภาสูงสุด (Presidency Council) และหัวหน้ารัฐบาลในกรุงตริโปลีตั้งแต่ ธ.ค.2558 อย่างไรก็ตาม ลิเบียเสมือนมี 2 รัฐบาลและ 2 รัฐสภา คือฝ่ายรัฐบาลลิเบีย (GNA) ของ นรม.Sarraj กับกลุ่ม High Council of State เป็นรัฐบาลที่สหประชาชาติ (UN) ให้การรับรอง โดยมีฐานที่มั่นอยู่ที่ตริโปลี ส่วนอีกฝ่ายเป็นกลุ่ม Libyan National Army (LNA) ของจอมพล Hafta กับกลุ่ม House of Representatives (HoR) มีฐานที่มั่นทางภาคตะวันออกและทางใต้ของลิเบีย และยังสามารถควบคุมแหล่งน้ำมันที่สำคัญของลิเบีย

ฝ่ายนิติบัญญัติ : เป็นแบบสภาเดี่ยว คือ House of Representatives (HoR) หรือ Majlis Al Nuwab มีสมาชิก 200 คนมาจากการเลือกตั้งโดยประชาชน ในจำนวนนี้สงวนไว้ให้สตรี 32 คน ก่อนหน้านี้นิติบัญญัติคือ General National Congress (GNC) เลือกตั้งครั้งแรกเมื่อ 7 ก.ค.2555 และครั้งที่ 2 เมื่อ 25 มิ.ย.2557 ต่อมายุบไป หลังเกิด HoR แต่กลุ่มอิสลามนิยมประกาศไม่ยอมรับ HoR แต่สนับสนุนสภานิติบัญญัติภายใต้การนำของนายนูรี อบูซะห์มัยน์ อดีตประธานรัฐสภาคนก่อน อย่างไรก็ตาม HoR ได้รับการรับรองจากนานาชาติว่าเป็นสภานิติบัญญัติลิเบีย ควบคู่กับ Government of National Accord (GNA) ซึ่งเป็นรัฐบาลของ นรม. Fayed al-Sarraj ปัจจุบันนาย Ageela Saleh Issa ดำรงตำแหน่งประธานสภา HoR

ฝ่ายตุลาการ : ระบบตุลาการของลิเบียในปัจจุบันได้รับอิทธิพลมาจากสมุดปกเขียวของ พ.อ.กัตดาฟี แต่ปัจจุบันประสบปัญหาความไม่แน่นอนเนื่องจากผู้พิพากษาถูกตั้งข้อสงสัยว่ามีส่วนร่วมกับระบอบการปกครองของ พ.อ.กัตดาฟี และยังไม่ทราบว่าลิเบียจะใช้ระบบกฎหมายใดในอนาคต ทั้งนี้ ศาลแพ่งและศาลอาญามีอำนาจในการบังคับใช้กฎหมายในทางทฤษฎี ในขณะที่ศาลศาสนาดูแลด้านสถานะส่วนบุคคลตามกฎหมายอิสลามและจารีตประเพณีของชนเผ่า ปัจจุบันกระบวนการยุติธรรมลิเบียหยุดชะงักตั้งแต่ปี 2554 และมีผู้พิพากษาหลายคนถูกลอบสังหาร

เศรษฐกิจ ลิเบียมีความไม่แน่นอนทางเศรษฐกิจมาตั้งแต่หลังสมัย พ.อ.กัศดาฟี อาทิ การตลาดชะงักตัว รายได้ลดลง ความไม่มั่นคงทางการเมืองสูง เกิดการแย่งชิงอำนาจกันเพื่อจะเข้าควบคุมธนาคารกลางและบริษัทน้ำมันแห่งชาติ โดยอัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจของลิเบียเมื่อปี 2562 อยู่ที่ 13% และคาดว่าจะลดลงอย่างน้อยครั้งหนึ่งในช่วงปี 2563 ทั้งนี้ เศรษฐกิจลิเบียยังคงต้องพึ่งพาภาคพลังงานเป็นหลัก ได้แก่ น้ำมัน และก๊าซธรรมชาติ โดยอุตสาหกรรมน้ำมันและก๊าซธรรมชาติมีส่วนถึง 75% ของ GDP โดยคิดเป็น 82% ของรายได้จากการส่งออก ลิเบียมีปริมาณสำรองน้ำมันมากที่สุดในแอฟริกา คือ 48,000 ล้านบาร์เรล โดยเมื่อปี 2562 ลิเบียผลิตน้ำมันได้วันละ 1,159,000 บาร์เรล และคาดว่าจะผลิตน้ำมันน้อยกว่าวันละ 500,000 บาร์เรล ในปี 2563 เนื่องจากราคาน้ำมันลดลงและอุปสงค์ทั่วโลกลดลงจากปัญหาการแพร่ระบาดของโรค COVID-19 และปัญหาการสู้รบในลิเบีย ที่ฝ่าย LNA เข้าปิดล้อมแหล่งผลิตน้ำมันเกือบทุกแห่งในลิเบีย ตั้งแต่ ม.ค.2563 ทำให้ลิเบียผลิตน้ำมันลดลงมากกว่า 50% ในช่วง ม.ค.-ก.พ.2563 เมื่อเทียบกับช่วงเดียวกันเมื่อปี 2562 ล่าสุดเมื่อ 11 ต.ค.2563 ลิเบียสามารถกลับมาผลิตน้ำมันอีกครั้งหลังจากฝ่าย GNA และฝ่าย LNA บรรลุข้อตกลงหยุดยิงและ LNA ยกเลิกการปิดล้อมแหล่งผลิตน้ำมัน

สกุลเงิน ตัวอย่างสกุลเงิน : ดินาร์ลิเบีย (Libyan Dinar-LYD)

อัตราแลกเปลี่ยนต่อดอลลาร์สหรัฐ : 1 ดอลลาร์สหรัฐ : 1.36293 LYD

อัตราแลกเปลี่ยนต่อบาท : 1 บาท : 0.04376 LYD (พ.ย.2563)

ดัชนีเศรษฐกิจสำคัญ (ปี 2562)

ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) : 52,080 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

อัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจ : 13%

รายได้เฉลี่ยต่อหัวต่อปี : 7,683.75 ดอลลาร์สหรัฐ

แรงงาน : 2,460,060 คน

อัตราการว่างงาน : 18.6%

อัตราเงินเฟ้อ : 2.61%

ผลผลิตทางการเกษตร : ข้าวสาลี ข้าวบาร์เลย์ มะกอก ผลอินทผลัม ต้นไม้จำพวกมะนาวและส้ม ผัก ถั่วลิสง ถั่วเหลือง และปศุสัตว์

ผลผลิตอุตสาหกรรม : น้ำมันปิโตรเลียม สารที่ได้จากน้ำมันปิโตรเคมี อะลูมิเนียม เหล็กและเหล็กกล้า อาหาร สิ่งทอ งานฝีมือ และปูนซีเมนต์

ดุลการค้าระหว่างประเทศ : 11,110 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

มูลค่าการส่งออก : 29,960 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

สินค้าส่งออก : น้ำมันดิบ ผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียม ก๊าซธรรมชาติ และเคมีภัณฑ์

ประเทศส่งออกสำคัญ : อิตาลี 20.8% จีน 19.3% สเปน 14% เยอรมนี 8.7% ฝรั่งเศส 7.3% อียิปต์ 6.7% สหรัฐฯ 3.5%

มูลค่าการนำเข้า : 18,850 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

สินค้านำเข้า : เครื่องจักร อาหาร อุปกรณ์การขนส่ง และสินค้าอุปโภคบริโภค

ประเทศนำเข้าสำคัญ : จีน 18% ตุรกี 14.8% เกาหลีใต้ 7.4% อิตาลี 4.3% สหรัฐฯ 4.2%

การทหาร กองทัพของลิเบียอยู่ในสภาพการเปลี่ยนผ่านหลังจากการโค่นล้ม พ.อ.กัตตาฟี เมื่อปี 2554 โดยกองทัพเดิมถูกยุบเลิก และแยกตัวไปเข้าร่วมเป็นกองกำลังติดอาวุธของฝ่าย GNA และฝ่าย LNA โดยกองกำลังของทั้งสองฝ่ายประกอบด้วยหน่วยกองกำลังกึ่งทหาร ชนเผ่า และพลเรือนติดอาวุธ มีการฝึกอบรมค่อนข้างต่ำ ปัจจุบันได้รับการสนับสนุนทางทหารจากต่างประเทศ ได้แก่ อียิปต์ รัสเซีย และสหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ (UAE) สนับสนุนฝ่าย LNA ส่วนตุรกี และกาตาร์ สนับสนุนฝ่าย GNA

ยุทธโธปกรณ์สำคัญ ฝ่าย GNA ทบ. ได้แก่ รถถังหลัก (MBT) รุ่น T-55 และ T-72 ยานรบทหารราบหุ้มเกราะ (IFV) รุ่น BMP-2 ยานลำเลียงพลหุ้มเกราะ (APC) รุ่น 4K-7FA Steyr ยานอรรถประโยชน์หุ้มเกราะ (AUV) รุ่น Nimr Ajban ยานหุ้มเกราะกู้ภัย (ARV) รุ่น Centurion 105 AVRE อาวุธนำวิถีต่อสู้อากาศยาน (MSL) รุ่น 9P157-2 Khризantema-S ปืนใหญ่อัตตาจร (SP) รุ่น Palmaria และปืนใหญ่ลากจูง (TOWED) รุ่น D-30 ปืนอัตตาจรต่อต้านอากาศยานรุ่น ZPU-2 และรุ่น ZU-32-2

ทร. ได้แก่ เรือฟริเกต 1 ลำ เรือลาดตระเวนชายฝั่ง มากกว่า 3 ลำ เรือรบสะเทินน้ำสะเทินบก 1 ลำ เรือส่งกำลังบำรุงและสนับสนุน 2 ลำ กองกำลังชายฝั่ง (coast guard) ได้แก่ เรือลาดตระเวนและเรือรบชายฝั่ง 9 ลำ

ทอ. ได้แก่ เครื่องบินโจมตีพื้นดิน (FGA) รุ่น MiG-23BN 2 เครื่อง เครื่องบินโจมตี (ATK) รุ่น J-21 Jastrebt 1 เครื่อง เครื่องบินฝึกรบ (TRG) รุ่น G-2 Galeb รุ่น L-39ZO รุ่น SF-260 รวมมากกว่า 10 เครื่อง เฮลิคอปเตอร์โจมตี (ATK) รุ่น Mi-24 Hind เฮลิคอปเตอร์ขนส่ง (TPT) รุ่น Mi-17 Hip และซีปนาวุธจากอากาศสู่อากาศ (AAM)

ฝ่าย LNA ทบ. ได้แก่ รถถังหลัก (MBT) รุ่น T-55 T-62 และ T-72 ยานหุ้มเกราะลาดตระเวน (RECCE) รุ่น BRDM-2 และ EE-9 Cascavel ยานรบทหารราบหุ้มเกราะ (IFV) รุ่น BMP-1 และ Ratel-20 ยานลำเลียงพลหุ้มเกราะ (APC) รุ่น M113 รุ่น Al-Mared รุ่น BTR-60PB รุ่น Mbombe-6 รุ่น Nimr Jais รุ่น Puma รุ่น Al-Wahsh รุ่น Caiman รุ่น Streit Spartan และรุ่น Streit Typhoon ยานอรรถประโยชน์หุ้มเกราะ (AUV) รุ่น Panthera T6 และ Panthera F9 อาวุธนำวิถีต่อสู้อากาศยาน (MSL) ปืนไร้แรงสะท้อนถอยหลังต่อสู้อากาศยาน (RCL) ปืนใหญ่อัตตาจร (SP) รุ่น 2S1 Gvodzika และปืนใหญ่ลากจูง (TOWED) รุ่น D-30 ปืนใหญ่ยิงระเบิด (MRL) และปืนครก (MOR) ซีปนาวุธจากพื้นสู่อากาศ (SAM) และปืนอัตตาจรต่อต้านอากาศยาน

ทร. ได้แก่ เรือลาดตระเวนชายฝั่ง มากกว่า 7 ลำ เรือส่งกำลังบำรุงและสนับสนุน 1 ลำ

ทอ. ได้แก่ เครื่องบินขับไล่ (FTR) รุ่น MiG-23 Flogger โจมตีพื้นดิน (FGA) มากกว่า 5 เครื่อง เครื่องบินฝึกรบ (TRG) รุ่น MiG-21UM Mongol B เฮลิคอปเตอร์โจมตี (ATK) รุ่น Mi-24/35 Hind เฮลิคอปเตอร์ขนส่ง (TPT) รุ่น Mi-8/Mi-17 Hip และซีปนาวุธจากอากาศสู่อากาศ (AAM)

ปัญหาด้านความมั่นคงที่น่าติดตาม

1) สถานการณ์ความไร้เสถียรภาพทางการเมืองและความมั่นคงของประเทศ หลังจากการโค่นล้ม พ.อ.กัตตาฟี โดยรัฐบาลที่นานาชาติรับรองขาดอำนาจจัดการอย่างแท้จริงและควบคุมพื้นที่เพียง

บางส่วน พื้นที่บางแห่งยังอยู่ภายใต้อิทธิพลของกลุ่มติดอาวุธต่าง ๆ ที่มีมากมายทั่วทั้งประเทศ และบางพื้นที่ปรากฏความเคลื่อนไหวของกลุ่มที่ภักดีต่ออดีตผู้นำลิเบีย

ลิเบียเริ่มเกิดการสู้รบรุนแรงมากขึ้นในตรีโปลี เมื่อจอมพล Haftar เคลื่อนกำลังจากฐานที่มั่นทางภาคตะวันออกของลิเบีย รุกโจมตีเพื่อหวังยึดตรีโปลีจากฝ่ายรัฐบาลลิเบีย ตั้งแต่ 4 เม.ย.2562 โดยจอมพล Haftar ระบุว่าเพื่อปราบปรามกลุ่มก่อการร้าย และกลุ่มอาชญากรรมที่เชื่อว่าได้รับการสนับสนุนจาก GNA ทั้งนี้ ทั้งสองฝ่ายลงนามในข้อตกลงหยุดยิงถาวรที่เจนีวา สวิตเซอร์แลนด์ เมื่อ 23 ต.ค.2563 และจะจัดประชุม Libyan Political Dialogue Forum (LPDF) เพื่อแก้ไขปัญหาทางการเมืองที่ตูนีเซีย ใน 9 พ.ย.2563 นอกจากนี้ ทั้งสองฝ่ายเห็นพ้องจะจัดตั้งคณะอนุกรรมการทางทหารเพื่อกำกับดูแลการถอนกำลังทหารไปยังฐานที่มั่นของตน และการถอนกองกำลังต่างชาติออกจากพื้นที่สู้รบ โดยคณะอนุกรรมการฯ จะจัดการประชุมที่เมือง Sirte โดยเร็วที่สุด

2) ปัญหาการก่อการร้าย ลิเบียมีกลุ่มติดอาวุธต่าง ๆ เป็นจำนวนมากหลังจากการโค่นล้ม พ.อ.กัตดาฟี อีกทั้งยังมีความพยายามของกลุ่มก่อการร้ายสากลที่อาจอาศัยสภาพไร้กฎหมายในลิเบีย เพื่อเข้ามาแสวงประโยชน์ โดยใช้เป็นแหล่งพักพิง การฝึกอบรม และเป็นฐานที่มั่น โดยเฉพาะกลุ่มก่อการร้ายที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มอัลกออิดะฮ์ และกลุ่ม Islamic State (IS) ที่อาจหมายถวิลลิเบียเป็นฐานที่มั่นในแอฟริกา หลังจากก่อนหน้านี้เคยยึดเมือง Sirte เมื่อปี 2558 แต่ถูกขับออกเมื่อ ธ.ค.2559 โดยเมื่อ 24 พ.ค.2563 กลุ่ม IS ก่อเหตุระเบิดโจมตีจุดรักษาความปลอดภัยบริเวณทางเข้าเมือง Taraghin ทางใต้ของลิเบีย แต่ไม่มีผู้ได้รับบาดเจ็บหรือผู้เสียชีวิต นับเป็นการก่อเหตุครั้งแรกในลิเบียของกลุ่ม IS ในรอบหนึ่งปี หลังจากการก่อเหตุโจมตีท่อส่งน้ำมันทางใต้ของลิเบียเมื่อ พ.ค.2562 ทั้งนี้ UN ประเมินการณ์เมื่อปี 2561 ว่ามีสมาชิก IS อยู่ในลิเบียประมาณ 3,000-4,000 คน แต่กองบัญชาการสหรัฐฯ ในแอฟริการะบุว่ามีประมาณ 400-750 คน

3) การแข่งขันอิทธิพลของประเทศมหาอำนาจในลิเบีย โดยมีประเทศมหาอำนาจเป็นจำนวนมากเข้าแทรกแซงปัญหาภายในลิเบีย เป็นการขัดขวางกระบวนการสันติภาพ ที่นำโดย EU และ UN ทำให้การแก้ไขปัญหาลิเบียเป็นไปด้วยความยุ่งยากและซับซ้อนมากขึ้น และลิเบียอาจเป็นพื้นที่ก่อสงครามตัวแทน ทั้งนี้ ฝ่ายกลุ่ม LNA ของจอมพล Haftar ได้รับการสนับสนุนจากสหรัฐอเมริกา รัสเซีย ฝรั่งเศส สหราชอาณาจักร และรัสเซีย ส่วนรัฐบาล GNA ได้รับการสนับสนุนจากตุรกีและกาตาร์ นอกจากนี้ ฝรั่งเศสและอิตาลี (อดีตเจ้าอาณานิคม) ยังแข่งขันช่วงชิงอิทธิพลเหนือลิเบียที่มีความสำคัญต่อประเทศทั้งสองอย่างมากในด้านภูมิรัฐศาสตร์ และผลประโยชน์ด้านพลังงาน

4) ผลกระทบด้านพลังงานโลกจากความไม่สงบในลิเบีย เฉพาะอย่างยิ่งการที่กลุ่ม IS มุ่งโจมตีแหล่งน้ำมัน โดยเฉพาะในเมือง Sirte และเมือง Murzuq รวมถึงแรงงานต่างชาติในไซต์งานน้ำมันมีความเสี่ยงต่อการถูกลักพาตัวสูง ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจลิเบีย กระทบต่อปริมาณและราคาน้ำมันในตลาดโลกให้เกิดความผันผวนและอาจปรับตัวสูงขึ้น เนื่องจากลิเบียเป็นแหล่งน้ำมันที่สำคัญของโลก โดยเฉพาะส่งออกไปยังตลาดยุโรปเป็นหลัก ได้แก่ อิตาลี สเปน ฝรั่งเศส เยอรมนี และเนเธอร์แลนด์

5) ปัญหาผู้อพยพชาวแอฟริกาที่ยังนิยมใช้ลิเบียเป็นทางผ่านข้ามทะเลเมดิเตอร์เรเนียน เพื่อต่อไปยังยุโรปในการแสวงหาชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น

สมาชิกองค์การระหว่างประเทศ ได้แก่ ABEDA, AfDB, AFESD, AMF, AMU, AU, BDEAC, CAEU, COMESA, FAO, G-77, IAEA, IBRD, ICAO, ICC, ICRM, IDA, IDB, IFAD, IFC, IFRCs, ILO, IMF, IMO, IMSO, Interpol, IOC, IOM, IPU, ISO, ITSO, ITU, LAS, MIGA, NAM, OAPEC, OIC, OPCW, OPEC, PCA, UN, UNCTAD, UNESCO, UNIDO, UNWTO, UPU, WCO, WFTU, WHO, WIPO และ WMO นอกจากนี้ ยังเป็นผู้สังเกตการณ์ของ WTO

วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ลิเบียส่งเสริมด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี โดยเฉพาะให้ความสำคัญในด้านการศึกษาในสาขาที่เกี่ยวข้องกับวิทยาศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ นอกจากนี้ ยังมีโครงการพัฒนาไฟฟ้าพลังนิวเคลียร์ โดยมีเตาปฏิกรณ์วิจัยนิวเคลียร์ขนาด 10 เมกะวัตต์ที่เมืองตางญูรอ์

การขนส่งและโทรคมนาคม ท่าอากาศยาน 146 แห่ง โดยมีท่าอากาศยานนานาชาติสำคัญ คือ ท่าอากาศยานนานาชาติตริโปลี ส่วนท่าเรือสำคัญ ได้แก่ Az Zawiyah, Marsa al Burayqah, Ra's Lanuf และ Tripoli ท่อส่งน้ำมันที่ Az Zawiyah และ Ra's Lanuf ท่อส่งก๊าซธรรมชาติเหลวที่ Marsa el Brega ถนนระยะทาง 100,024 กม. ท่อส่งผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียมระยะทาง 11,630 กม. การโทรคมนาคม : โทรศัพท์พื้นฐานให้บริการประมาณ 1.576 ล้านเลขหมาย โทรศัพท์เคลื่อนที่ 6.02 ล้านเลขหมาย รหัสโทรศัพท์ทางไกลระหว่างประเทศ +218 จำนวนผู้ใช้อินเทอร์เน็ตคิดเป็น 21.3% ของจำนวนประชากรทั้งหมด รหัสอินเทอร์เน็ต .ly

การเดินทาง สายการบินลิเบียไม่มีเที่ยวบินตรงมายังกรุงเทพฯ ผู้ที่ประสงค์จะเดินทางไปลิเบียต้องต่อเครื่องบินในยุโรป เช่น ฝรั่งเศส ตุรกี หรือสหรัฐอเมริกาหรับเอมิเรตส์ เวลาที่ลิเบียช้ากว่าไทย 5 ชม. นักท่องเที่ยวไทยเดินทางเข้าลิเบียต้องขอรับการตรวจลงตราที่ สอท.ลิเบียประจำกรุงเทพฯ

ความสัมพันธ์ไทย-ลิเบีย

ลิเบียสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตกับไทยเมื่อ 16 มี.ค.2520 และมีการเปิด สอท.ไทยประจำตริโปลี เมื่อ 5 มี.ค.2552 โดยให้มีเขตอาณาครอบคลุมไนเจอร์ ซาด และตูนิเซีย ต่อมาเมื่อปี 2557 สอท.ไทย ประจำตริโปลี ปิดดำเนินการชั่วคราวเนื่องจากสถานการณ์ความรุนแรงในลิเบีย ปัจจุบันมอบหมายให้ สอท.ไทย ประจำโรม อิตาลี ดูแลลิเบีย ขณะที่ฝ่ายลิเบียมอบหมายให้ สอท.ลิเบีย ประจำมะนิลา ฟิลิปปินส์ มีเขตอาณาครอบคลุมประเทศไทย รวมทั้งต้องการเปิด สอท.ลิเบีย ขึ้นในไทย ที่ผ่านมา ลิเบียได้ให้การสนับสนุนมูลนิธิช่วยเหลือเด็กกำพร้าของมูลนิธิสตรีไทยมุสลิมแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ และให้การสนับสนุนการก่อสร้างอาคารลิเบียเป็นที่ทำการของมูลนิธิดังกล่าว และใช้เป็นอาคารเรียนสำหรับเยาวชนไทยมุสลิมด้วย

ด้านเศรษฐกิจ การค้าไทย-ลิเบีย ปี 2562 มีมูลค่า 654.28 ล้านดอลลาร์สหรัฐ โดยไทยส่งออกมูลค่า 216.43 ล้านดอลลาร์สหรัฐ และนำเข้ามูลค่า 437.86 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ไทยเป็นฝ่ายเสียเปรียบดุลการค้า 221.43 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ในช่วง ม.ค.-ก.ย. 2563 การค้าสองฝ่ายมีมูลค่า 449.39 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

โดยไทยส่งออกมูลค่า 163.30 ล้านดอลลาร์สหรัฐ และนำเข้ามูลค่า 286.09 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ไทยเป็นฝ่ายเสียเปรียบดุลการค้า 122.79 ล้านดอลลาร์สหรัฐ สินค้าส่งออกสำคัญของไทย ได้แก่ อาหารทะเลกระป๋องและแปรรูป ผลไม้กระป๋องและแปรรูป ข้าว รถยนต์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ กระดาษและผลิตภัณฑ์กระดาษ ตู้เย็น ตู้แช่แข็งและส่วนประกอบ สินค้าสำคัญที่ไทยนำเข้าจากลิเบีย ได้แก่ น้ำมันดิบ สินแร่โลหะ เศษโลหะ และผลิตภัณฑ์

ความร่วมมือด้านแรงงาน ก่อนเกิดสงครามกลางเมืองเมื่อปี 2554 มีแรงงานไทยในลิเบียประมาณ 40,000 คน (มากที่สุดใแอฟริกาเหนือ) ส่วนใหญ่เป็นคณงานประเภทช่างฝีมือและกึ่งฝีมือที่ทำงานในงานก่อสร้างโครงการขนาดใหญ่ แต่เมื่อสถานการณ์ในลิเบียรุนแรงขึ้น ทางกาารไทยจึงอพยพแรงงานไทยกลับประเทศเพื่อความปลอดภัย หลังจากนั้นบริษัทนายจ้างในลิเบียเริ่มนำเข้าแรงงานไทยอีกครั้ง อย่างไรก็ตามจากสถานการณ์การสู้รบระหว่างกองกำลังรัฐบาลกับกลุ่มต่อต้านเมื่อ ก.ค.-ส.ค.2557 ส่งผลให้ต้องอพยพแรงงานไทยในลิเบีย ซึ่งมีประมาณ 1,500 คนกลับประเทศ โดยเมื่อปี 2562 ก่อนปัญหาการแพร่ระบาดของโรค COVID-19 มีแรงงานไทยในลิเบียประมาณ 145 คน ส่วนใหญ่ทำงานอยู่ในโครงการสร้างแม่น้ำเทียม (Great Man-made River) และในไซต์งานน้ำมัน นอกจากนี้ ยังมีนักศึกษาไทยศึกษาอยู่ที่ University Islamic Coll College of Tripoli ในตรีโปลี ส่วนใหญ่ศึกษาด้านศาสนา ภาษาอาหรับและวรรณกรรม และสาขาด้านสามัญ

ข้อตกลงสำคัญ : ความตกลงว่าด้วยความร่วมมือระหว่างหอการค้าแห่งประเทศไทยกับหอการค้าและอุตสาหกรรมลิเบีย (ลงนามเมื่อ 1 ก.พ.2553)

Fayeز Mustafa al-Sarraj

- ตำแหน่ง** ปัจจุบันเป็นประธานสภาผู้นำของลิเบียและ นรม. ของรัฐบาลตามข้อตกลงแห่งชาติที่เกิดขึ้นจากข้อตกลงทางการเมืองที่ลงนามเมื่อวันที่ 17 ธ.ค.2558 โดยสหประชาชาติให้การรับรอง
- เกิด** 20 ก.พ.2503 (อายุ 61 ปี/ปี 2564)
- การศึกษา** จบการศึกษาด้านวิศวกรรม/สถาปัตยกรรม
- สถานภาพทางครอบครัว** สมรส มีบุตรสาว 3 คน
- ประวัติส่วนตัว** นาย Sarraj มาจากครอบครัวที่มีสถานะทางสังคมที่ดีในตรีโปลี บิดา คือ นาย Mostafa al-Sarraj เป็นสมาชิกสภาตรีโปลี และรัฐมนตรีในช่วงที่ลิเบียปกครองด้วยระบบกษัตริย์ (King Idriss) เป็นเจ้าของร้านขายหนังสือและเครื่องเขียนอยู่ในกรุงตรีโปลี และเป็นเจ้าของที่ดินพื้นที่รอบกรุงตรีโปลี
- ประวัติการทำงาน** ในช่วงรัฐบาล พ.อ.กัลดาดฟี ทำงานที่กระทรวงการเคหะ
- ประวัติทางการเมือง**
- ปี 2557 ได้รับเลือกเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร และเป็นรัฐมนตรีกระทรวงการเคหะและกิจการสาธารณะในรัฐบาลของนาย Maiteeq ของ GNC
- ปี 2559 ดำรงตำแหน่งประธานสภาผู้นำของลิเบีย และ นรม.

คณะรัฐมนตรีลิเบีย

ประธานสภาสูงสุดและ นรม.ของลิเบีย	Fayez Al Sarrej
รอง นรม. และรองประธานสภาสูงสุด	Abdel Salam Kajman
รอง นรม. และรองประธานสภาสูงสุด	Ahmed Maitiq
รมว.สภาสูงสุดด้านกฎหมาย	Omar Al-Aswad
รมว.สภาสูงสุดด้านกิจการสภาและการศึกษา	Mohammed Ammari Zayed
รมว.สภาสูงสุดด้านประชาสังคม	Ahmed Hamza Mahdi
รมว.กระทรวงคลัง เศรษฐกิจ และอุตสาหกรรม	Faraj Bumtar
รมว.กระทรวงการต่างประเทศ	Mohamed Taha Siala
รมว.กระทรวงยุติธรรม	Mohamed Abdelwahed Abdelhameed
รมว.กระทรวงมหาดไทย	Fathi Bashagha
รมว.กระทรวงกลาโหม	Salah Addin Al-Namroush
รมว.กระทรวงแรงงาน	Al-Mehdi Al-Amin
รมว.กระทรวงคมนาคม	Milad Mohamed Matouk
รมว.กระทรวงสาธารณสุข	Hamid Bin Omar
รมว.กระทรวงวางแผน	Al-Hadi Al-Taher Aljuhaimi
รมว.กระทรวงกิจการสังคม	Faida Mansour El-Shafi
รมว.กระทรวงรัฐบาลท้องถิ่น	Milad Tahir